

LANCZKOR GÁBOR

Valaki énekel

Kopár hegyek drapériája
Fölött szakadtam át az ég kárpitján,
Lobogó bőrömmel fékezve le magam,
Ne véshesse vonásaim a hitvány

Föld kősvataga kemény arcára.
Három napig aztán csak kutyaoltam,
Egymást felváltva vittük egy sakállal,
Míg össze nem rogyott alattam holtan,

Közben rekedtre rőfögtem magam,
De mire elértem a dörgő tengerig,
A kusza, bőrös rajzban, aki lettem,
Húrként feszült a függőleges hátgerinc.

Alexandriában el is szegődtem
Egy aznap este induló hajóra.
Poros gabona volt a rakomány.
Vigyorgott a delfinek palackorra,

Mikor megláttak a fedélzeten,
Aztán rekedtre suttogtam magam,
Mire a friss pletykát átrágtuk:
Milyen egy rugókkal feszített gím-agancs.

Miután kikötöttünk Ostiában,
Belém kötött egy álruhás, részeg szatír.
A jobb ökle az arcomba szakadt,
Aztán letört szarvaival kékre satír-

Oztam a kitépett csúf nyelvvel
A kocsmá kőpadlójára fölvezolt
Nyulat. Voltak emlékeim.
Róma gladiátor-arénájához

Húz a horizontális gravitáció,
Miként a kelő hold a Tirrén-tengert
A folyó torkába hajszolja,
Éreztem: tiszta, győzhetetlen ingert,

Fölkúszni a Colosseum testére,
Mint egy élősködő. Itt a helyem:
Ma is, ezerkilencszáz éve fönn ülök
A magasban futó kóperemen.

Vadállatok lestek rám megvetőn,
Hogy húló testmelegükből táplálkozom.
Tiltakoztam: nem melevérű
Az én igazi gazdaállatom,

És nem is a roppant épület az,
Melynek köveit úgy kezdték bányászni,
Akár egy kialudt vulkán bazaltját,
Nem: múlt napfordulók tömör ásványi

Rétegződése, melynek vér-telérjeit,
Hús vérhab-tufáit tapogatom.
Mint fügefafa-csemete gyökerével
Egy vak kötömb részét, zöldellve a napon.